

Sag C-365/23 [Arce]ⁱ

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

9. juni 2023

Forelæggende ret:

Augstākā tiesa (Senāts) (Letland)

Afgørelse af:

7. juni 2023

Kassationsappellant og sagsøger i første instans:

SIA A

Øvrige procesdeltagere i kassationssagen og sagsøgte i første instans:

C

D

E

[Udelades]

Civillietu departaments (afdelingen for civile sager)

Latvijas Republikas Senāts (Republikken Letlands øverste domstol)

KENDELSE

Riga, den 7. juni 2023

Senāts (øverste domstol) [udelades] [den forelæggende rets sammensætning]

har inden for rammerne af en skriftlig procedure behandlet spørgsmålet om en mulig præjudiciel forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol i en civil sag, som vedrører et søgsmål anlagt af selskabet SIA A mod de fysiske personer

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til navnet på nogen af sagens parter.

C, D og E, hvorved selskabet har nedlagt påstand om betaling af det vederlag, der er fastsat i en aftale om levering af støttetjenesteydelser med henblik på udvikling og karriere inden for en bestemt sport, og hvori der er indledt en kassationsprocedure på grundlag af kassationsappel iværksat af SIA A til prøvelse af dom afsagt af Rīgas apgabaltiesa (appeldomstolen for regionen Riga) den 22. januar 2021.

Hovedsagens genstand og relevante faktiske omstændigheder

- 1 Den 14. januar 2009 indgik selskabet SIA A på den ene side og C og dennes forældre, D og E, på den anden side en aftale om udførelse af støttetjenesteydelser med henblik på udvikling og karriere inden for en bestemt sport (herefter »aftalen«), hvis formål var at nå det ønskede resultat, dvs. at forberede C til en succesfuld karriere som professionel sportsudøver. Aftalen blev indgået for en periode på 15 år, dvs. indtil den 14. januar 2024. I aftalen blev det fastsat, at SIA A skulle levere forskellige tjenesteydelser til den unge sportsudøver (uddannelse og træning, sportsmedicinsk og -psykologisk assistance, professionsvejledning (udvikling, anvendelse og efterlevelse af en karriereplan, indgåelse af kontrakter mellem sportsudøveren og sportsklubber), marketing, juridiske ydelser og revisorbistand), for hvilke sportsudøveren skulle betale et vederlag bestående af 10% af sine indtægter i aftalens løbetid.

På datoen for aftalens indgåelse var C 17 år gammel og havde ikke status af professionel sportsudøver.

- 2 Den 29. juni 2020 anlagde SIA A søgsmål mod C, D og E med påstand om betaling af det i aftalen fastsatte vederlag. I stævningen blev følgende anført:

[2.1] Sagsøgeren er et erhvervsdrivende selskab, som er oprettet med henblik på at udvikle udøvelsen af en bestemt sportsgren og dens spillere i Letland. For at opnå dette formål tilbød sagsøgeren kombinerede ydelser til sportsudøvere med henblik på udviklingen af deres professionelle kompetencer og karriere ved indgåelse af aftaler, som fastsatte en fremtidig forpligtelse til betaling, hvis sportsudøverne tjente mere end 1 500 EUR om måneden.

[2.2] Inden for rammerne af denne aftale leverede sagsøgeren i årene 2009 og 2010 de støttetjenesteydelser med henblik på udvikling og karriere, som fremgår af bilaget til aftalen, til C. C undlod at anvende en del af de tilbudte ydelser, men gjorde brug af andre, herunder, men ikke begrænset til, individuel træning og træning på et hold under ledelse af højt kvalificerede specialister. Leveringen af ydelserne gjorde det nødvendigt for sagsøgeren at anvende finansielle ressourcer, mens C i henhold til aftalens artikel 6.1 forpligtede sig til at betale sagsøgeren et vederlag svarende til 10%, med tillæg af den i Letland gældende moms, af alle sine nettoindtægter fra udøvelsen af den pågældende sport, reklame, marketing og optræden i kommunikationsmedier.

[2.3] Sagsøgeren opfyldte de forpligtelser, der påhvilede selskabet i henhold til aftalen, mens de sagsøgte ikke opfyldte vilkårene i aftalen og ikke betalte det i

aftalen fastsatte vederlag for de leverede ydelser. Eftersom C's indtægter fra de kontrakter, som er indgået med sportsklubber, udgør 16 637 779,90 EUR, skal de sagsøgte betale 10% af indtægterne fra de indgåede kontrakter, hvilket udgør et samlet beløb på 1 663 777,99 EUR.

3 Retten i første instans og appeldomstolen frifandt de sagsøgte.

Sagsøgeren har iværksat kassationsappel. Idet selskabet har anfægtet appeldomstolens dom, hvorved dets appel blev forkastet med den begrundelse, at aftalen ikke var i overensstemmelse med reglerne om beskyttelse af forbrugeres rettigheder, har [sagsøgeren, nu] kassationsappellanten gjort gældende, at aftalen udgør en aftale med en »espoir«-sportsudøver, hvorpå reglerne om beskyttelse af forbrugeres rettigheder efter selskabets opfattelse ikke finder anvendelse. I kassationsappelskriftet er det endvidere blevet gjort gældende, at det er nødvendigt at indgive en anmodning om præjudiciel afgørelse til Domstolen om de spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er uklare, og hvoraf sagens afgørelse afhænger.

Relevante nationale og EU-retlige forskrifter

4 EU-retten:

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder: artikel 17, stk. 1, og artikel 24, stk. 2.

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (herefter »direktiv 93/13«): artikel 1, stk. 1, artikel 2, litra b) og c), artikel 4, stk. 2, artikel 3, stk. 1, artikel 5, artikel 6, stk. 1, artikel 8 og artikel 8a.

5 Relevante bestemmelser i lettisk ret:

[5.1] Civillikums (den civile lovbog, <https://likumi.lv/ta/id/225418-civillikums>):

186. Forældre repræsenterer deres børn i fællesskab i deres personlige og forretningsmæssige forhold (fælles repræsentation). [...]

223. Faderen og moderen er værger for deres mindreårige børn i medfør af deres forældremyndighed.

293. Værgen kan i sager, som vedrører den mindreårige, og i dennes interesse indgå enhver type aftaler og modtage og foretage betalinger. Alle disse handlinger binder den mindreårige, såfremt værgen har handlet i god tro og inden for grænserne af sund økonomisk forvaltning, uden at binde den mindreårige ud over det tidspunkt, hvor vedkommende bliver myndig, medmindre der foreligger særlige behov.

1408. Mindreårige har ikke retsevne.

[5.2] Patērētāju tiesību aizsardzības likums [lov om beskyttelse af forbrugere] (i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for aftalens indgåelse; nugældende og tidligere versioner kan hentes på <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>):

Artikel 1 Definitioner, der anvendes i loven

I denne lov forstås ved: [...]

3) forbruger: enhver fysisk person, som udtrykker et ønske om at erhverve, erhverver eller kan erhverve eller anvende varer eller ydelser med et formål, der ikke vedrører vedkommendes økonomiske eller erhvervsmæssige aktivitet

4) leverandør af tjenesteydelser: enhver person, der som led i udøvelsen af sin økonomiske eller erhvervsmæssige aktivitet leverer en ydelse til en forbruger [...]

Artikel 6 Urimelige kontraktvilkår [...]

(2) Aftalens vilkår skal være affattet klart og forståeligt.

(3) Et kontraktvilkår, der ikke har været genstand for forhandling mellem parterne, anses for urimeligt, hvis det til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren. [...]

(8) Urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en producent, sælger eller leverandør af tjenesteydelser har indgået med en forbruger, er ugyldige fra tidspunktet for aftalens indgåelse, idet aftalen dog forbliver gyldig, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår. [...]

[5.3] Lov om beskyttelse af forbrugeres rettigheder (i den affattelse, som trådte i kraft den 1.7.2014):

Artikel 6 Urimelige kontraktvilkår [...]

(2²) Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på kontraktvilkår, som definerer aftalens genstand eller vedrører overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor, for så vidt disse vilkår er affattet klart og forståeligt. [...]

Grundene til, at den forelæggende ret er i tvivl om anvendelsen og fortolkningen af EU-retten

- 6 Domstolen har fortolket begrebet »forbruger« i en række sager, men har i sin hidtidige praksis ikke behandlet spørgsmålet om, hvordan reglerne om beskyttelse af forbrugeres rettigheder skal anvendes inden for sportsområdet.
- 7 Ifølge Senāts (øverste domstol) bør der tages hensyn til følgende forhold.

[7.1] I Kommissionens hvidbog om idræt anføres det, at aktiviteter på idrætsområdet er underlagt EU-retten. Sport er omfattet af konkurrenceretten og reglerne for det indre marked, i det omfang der er tale om økonomisk virksomhed. Derudover er sport også omfattet af andre vigtige EU-retlige principper, f.eks. forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, unionsborgerskabet og mænds og kvinders ligestilling på arbejdsmarkedet. Samtidig har idrætten visse særlige karakteristika, ofte kaldet »sportens særlige kendetegn«. I tråd med fast retspraksis vil idrættens særlige kendetegn også fremover blive anerkendt, men dette skal ikke forstås sådan, at det retfærdiggør en generel undtagelse fra anvendelsesområdet for EU-retten [jf. Kommissionens hvidbog om idræt af 11.7.2007, KOM(2007) 391, punkt 4.1].

[7.2] Det følger af Domstolens faste praksis, at sportsudøvelse i betragtning af Unionens mål henhører under EU-retten, for så vidt som der er tale om en økonomisk virksomhed (jf. Domstolens dom af 25.4.2013, *Asociația Accept*, C-81/12, EU:C:2013:275, præmis 45 og den deri anførte retspraksis). På baggrund af det ovenstående har Domstolen f.eks. vurderet foreneligheden mellem arbejdskraftens frie bevægelighed i Den Europæiske Union og forpligtelsen for en sportsudøver i kategorien »espoir«-spiller til at indgå sin første kontrakt som professionel spiller med den klub, hvor han var blevet uddannet, og den forpligtelse, der pålægges denne sportsudøver til at betale en godtgørelse som følge af manglende opfyldelse af denne forpligtelse (jf. Domstolens dom af 16.3.2010, *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, navnlig præmis 26), og andre spørgsmål på sportsområdet (jf. Domstolens dom af 25.4.2013, *Asociația Accept*, C-81/12, EU:C:2013:275, navnlig præmis 45, og af 18.7.2006, *Meca-Medina og Majcen mod Kommissionen*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, navnlig præmis 42, og sagen *Royal Antwerp Football Club*, C-680/21, som fortsat verserer).

I lyset af Domstolens praksis på sportsområdet som anført ovenfor og henset til, at der ikke findes nogen specifik regel, som udelukker aftaler indgået på sportsområdet, der i henhold til bestemmelserne i direktiv 93/13 kan kvalificeres som aftaler, der indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere, fra dette direktivs anvendelsesområde, finder Senāts (øverste domstol), at der ikke er noget grundlag for den opfattelse, at dette direktivs bestemmelser ikke finder anvendelse på en kontrakt indgået mellem en sportsklub inden for rammerne af dennes økonomiske aktivitet og en ung sportsudøver, som endnu ikke har indledt sin karriere som professionel sportsudøver. Det forhold, at der i praksis på sportsområdet findes eksempler på, at lignende aftaler ikke er omfattet af reglerne om beskyttelse forbrugeres rettigheder, kan ikke danne grundlag for at nægte forbrugerne den beskyttelse, der følger af EU-retten.

I den foreliggende sag må det lægges til grund, at den unge sportsudøver på tidspunktet for aftalens indgåelse endnu ikke havde indledt sin professionelle karriere, dvs. endnu ikke havde indgået kontrakt med en klub inden for den pågældende sport.

[7.3] Der er behov for yderligere afklaring af det forhold, at en person, der i sin egenskab af forbruger har indgået en aftale om levering af ydelser, efterfølgende bliver erhvervsdrivende. Ifølge Senāts (øverste domstol) adskiller den foreliggende sag sig grundlæggende fra de sager, der lå til grund for Domstolens praksis vedrørende anvendelsen af reglerne om fastlæggelse af domstolskompetencen (jf. Domstolens dom af 10.12.2020, *Personal Exchange International*, C-774/19, EU:C:2020:1015, præmis 40 og 41, af 25.1.2018, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 31, 38 og 39). For så vidt angår anvendelsesområdet for forbrugeres rettigheder er den omstændighed, at den unge sportsudøvers aktiviteter på det område, der er genstand for aftalen, efterfølgende har antaget en i det væsentlige professionel karakter, ifølge retten uden relevans, og denne omstændighed er ikke i sig selv til hinder for, at modtageren af ydelserne har ret til at påberåbe sig sin egenskab af »forbruger«.

[7.4] Nødvendigheden af at forelægge præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt de betingelser for beskyttelsen af forbrugere, som er fastsat i direktiv 93/13, finder anvendelse på denne type kontrakter indgået mellem unge sportsudøvere og sportsklubber, følger også af, at der foreligger modstridende retspraksis i EU's medlemsstater.

Ifølge de oplysninger, som Senāts (øverste domstol) råder over, fastslog Cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig) ved dom af 23. maj 2019, at en basketballspiller, der i sin egenskab af fremtidig spiller havde indgået en aftale om tjenesteydelser med et sportsagentur, hvorved agenturet forpligtede sig til at forhandle på sportsudøverens vegne med sportsklubberne om basketballspillerens kontraktforhold, mod at basketballspilleren forpligtede sig til at betale et bestemt beløb svarende til en del af indtægterne fra de kontrakter, der blev indgået på grundlag af dette samarbejde, handlede som forbruger og ikke som erhvervsdrivende (Cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris), 2, 23.5.2019, nr. 16/02277). Derimod fastslog Oberlandesgericht München (den regionale appeldomstol i München, Tyskland) ved dom af 7. november 2002 i en sag mellem en ung tennisspiller og et sportsagentur vedrørende en lignende aftale om tjenesteydelser indgået mellem denne sags parter, at reglerne om beskyttelse af forbrugere ikke fandt anvendelse på dette retsforhold ([Oberlandesgericht] München (den regionale appeldomstol i München), 7.11.2002 – 19 U 3238/02).

På baggrund af det ovenfor anførte er besvarelsen af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt i denne sag, navnlig væsentlig med henblik på at sikre, at EU-retten fortolkes ensartet (jf. Domstolens dom af 6.10.2021, *Consorzio Italian Management og Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, præmis 49).

- 8 I den foreliggende sag fandt appeldomstolen, at det kontraktvilkår, hvorefter den unge sportsudøver skulle betale et vederlag svarende til 10% af sine indtægter i aftalens løbetid (15 år), var urimeligt.

Senāts (øverste domstol) bemærker, at det pågældende vederlag er den væsentligste modydelse, som leverandøren af tjenesteydelserne forventer fra modtageren af tjenesteydelserne.

For at fastlægge, hvilke EU-retlige forskrifter der finder anvendelse på dette spørgsmål, er det nødvendigt at fastslå, om det pågældende kontraktvilkår indeholder en definition af aftalens hovedgenstand, eller om det omhandler overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13.

Senāts (øverste domstol) gør opmærksom på, at artikel 6, stk. 2.², i lov om beskyttelse af forbrugeres rettigheder, som gennemfører den anførte bestemmelse i direktiv 93/13 i den nationale retsorden, trådte i kraft efter aftalens indgåelse.

[8.1] Såfremt dette kontraktvilkår indeholder definitionen af aftalens hovedgenstand eller omhandler overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor, ønsker Senāts (øverste domstol) oplyst, om dette kontraktvilkår skal anses for ikke at være affattet klart og forståeligt som omhandlet i artikel 5 i direktiv 93/13 og for at bevirke en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13.

I denne henseende opstår der et yderligere spørgsmål på baggrund af Olympique Lyonnais-dommen, hvori Domstolen fastslog, at en »espoir«-spiller, som ved uddannelsesperiodens udløb indgår en kontrakt som professionel spiller med en klub i en anden medlemsstat, risikerer at idømmes en erstatning, som ikke beregnes ud fra de reelle udgifter til uddannelsen (jf. Domstolens dom af 16.3.2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:14, præmis 50). Er en afgørelse truffet af en national retsinstans, som nedsætter det beløb, som forbrugeren kan pålægges at betale til leverandøren af tjenesteydelserne, til beløbet for de udgifter, leverandøren reelt har afholdt i forbindelse med leveringen af tjenesteydelserne til forbrugeren i henhold til aftalen, i strid med kravene i artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13? Der synes også at skulle tages hensyn til Domstolens praksis, hvoraf det fremgår, at hvis det stod en national retsinstans frit for at ændre indholdet af urimelige vilkår i en sådan aftale, ville en sådan adgang kunne skade gennemførelsen af det langsigtede mål, der er nævnt i artikel 7 i direktiv 93/13 (jf. Domstolens dom af 27.1.2021, Dexia Nederland, C-229/19 og C-289/19, EU:C:2021:68, præmis 64).

[8.2] Såfremt dette kontraktvilkår indeholder definitionen af aftalens hovedgenstand eller omhandler overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor, ønsker Senāts (øverste domstol) endvidere oplyst, om den, såfremt en ret fastslår, at vederlaget er åbenbart uforholdsmæssig i sammenligning med det bidrag, som leverandøren af tjenesteydelserne har ydet, alligevel kan erklære dette kontraktvilkår urimeligt på grundlag af den nationale lovgivning.

I denne henseende opstår der et yderligere spørgsmål vedrørende artikel 8a i direktiv 93/13. Det ønskes navnlig oplyst, om det forhold, at Letland har oplyst Europa-Kommissionen om, at landets lovgivning ikke går ud over de minimumsbestemmelser, der er fastsat i dette direktiv, på nogen måde begrænser retternes kompetence. Det fremgår klart af de af Europa-Kommissionen offentliggjorte oplysninger om medlemsstaternes underretninger som omhandlet i direktivets artikel 8a, at medlemsstaterne enten har erklæret, at den nationale lovgivning ikke indeholder bestemmelser, som går ud over de minimumsbestemmelser, der er fastsat i direktivet, eller f.eks. har erklæret, at der i den nationale lovgivning er fastsat en fortegnelse om kontraktvilkår, som anses for urimelige i alle situationer, eller en fortegnelse om vilkår, som skal anses for at være urimelige, medmindre der foreligger beviser for det modsatte, eller at det er blevet fastsat (i modsætning til bestemmelsen i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13), at vurderingen af, om vilkårene er urimelige, også omfatter vilkår, som er affattet klart og forståeligt. Dette er i overensstemmelse med det krav, der er fastsat i artikel 8a i direktiv 93/13 om navnlig at underrette Europa-Kommissionen om bestemmelser vedrørende vurderingen af kontraktvilkår eller fortegnelsen om kontraktvilkår. Fortegnelsen indeholder ikke oplysninger om, hvorvidt en medlemsstat har udvidet definitionen af begrebet »forbruger«, og af fortegnelsen fremgår der heller ikke en underretning i denne forstand fra Italien, selv om en italiensk ret synes at have udvidet anvendelsesområdet for den beskyttelse, der er fastsat i direktiv 93/13, til enheder, som ikke er fysiske personer (jf. Domstolens dom af 2.4.2020, *Condominio di Milano, via Meda*, C-329/19, EU:C:2020:263, præmis 35). Ifølge Senäts (øverste domstol) følger det af ovenstående, at medlemsstaternes underretninger, som offentliggøres på grundlag af artikel 8a, ikke kan være afgørende for vurderingen af, om en medlemsstat har udvidet definitionen af begrebet »forbruger«.

- 9 Domstolens praksis vedrørende anvendelsen af bestemmelserne i direktiv 93/13 har hidtil ikke berørt spørgsmålet om, hvordan det forhold, at forbrugeren var mindreårig på tidspunktet for aftalens indgåelse, skal vurderes. Generelt har mindreårige ikke retsevne til at indgå aftaler (de retlige bestemmelser tillader kun, at de indgår transaktioner i undtagelsestilfælde, f.eks. ved afhændelse af ejendom, hvorover de kan disponere frit, og i ansættelsesmæssige forhold i de ved lov fastsatte tilfælde). Der skal derfor foretages en vurdering af, hvorvidt det er relevant, at en aftale indgået i en mindreårig forbrugers navn af dennes forældre med en leverandør af tjenesteydelser har væsentlig og varig indvirkning på den mindreåriges økonomiske situation og dermed på vedkommendes ejendomsret (i tilfælde af en aftale af denne type vil dette i princippet gøre sig gældende i løbet af hele vedkommendes eventuelle professionelle karriere).

[9.1] Ifølge Senäts (øverste domstol) er det nemlig under hensyntagen til beskyttelsen af børn som fastsat i artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder af afgørende betydning at afklare, hvordan retsinstanserne skal sikre sig, at en aftale, som er indgået mellem en leverandør af tjenesteydelser og en forbruger, som var mindreårig på tidspunktet for aftalens

indgåelse, og som dermed er underlagt de krav, der er fastsat i direktiv 93/13, ikke er i strid med den mindreåriges tarv.

Endvidere skal retsinstanserne også vurdere, om en sådan aftale udgør en ubehørig begrænsning af den mindreåriges ejendomsret, som er beskyttet ved artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

[9.2] Såfremt aftalen derimod ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 93/13, og dette endvidere er til hinder for, at de nationale retsinstanser anvender dette direktivs bestemmelser om beskyttelse af forbrugeres rettigheder, på sådanne aftaler, ønsker Senāts (øverste domstol) oplyst, om det ikke skal vurderes, om aftalen udgør en tilsidesættelse af de førnævnte grundlæggende rettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, henset til at sportsaktiviteter som sådan er omfattet af EU-rettens anvendelsesområde (jf. denne afgørelses præmis 7.1 og 7.2).

- 10 På baggrund af det ovenfor anførte finder Senāts (øverste domstol) det nødvendigt at forelægge Domstolen spørgsmål med henblik på at afklare, hvorledes bestemmelserne om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler skal anvendes.

Konklusion

I medfør af artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde [udelades] [henvielse til nationale processuelle regler] afsiger Senāts (øverste domstol) følgende

kendelse

Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål:

- 1) Er en aftale om levering af støttetjenesteydelser med henblik på en sportsudøvers udvikling og karriere indgået mellem en erhvervsdrivende, som udøver sin erhvervsmæssige aktivitet på området for udvikling og træning af sportsudøvere, og en mindreårig, repræsenteret af sine forældre, som på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke udøvede en professionel aktivitet inden for den pågældende sport, omfattet af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (herefter »direktiv 93/13«)?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, som fortolker lovgivningen til gennemførelse af dette direktiv i den nationale retsorden således, at de heri indeholdte bestemmelser om beskyttelse af forbrugeres rettigheder også finder anvendelse på sådanne aftaler?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan en national retsinstans da foretage en vurdering af, om et kontraktvilkår, hvorefter den unge sportsudøver til gengæld for leveringen af støttetjenesteydelser med

henblik på udvikling og karriere inden for en bestemt sport, idet disse tjenesteydelser er specificeret i aftalen, forpligter sig til at betale et vederlag svarende til 10% af de indtægter, vedkommende opnår i de 15 efterfølgende år, er urimeligt som omhandlet i artikel 3 i direktiv 93/13, og ikke anse dette vilkår for et af de vilkår, som i henhold til artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 ikke kan gøres til genstand for en vurdering af, om det er urimeligt, som omhandlet?

4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal et kontraktvilkår, hvorefter den unge sportsudøver til gengæld for leveringen af støttetjenesteydelser med henblik på udvikling og karriere inden for en bestemt sport, idet disse tjenesteydelser er specificeret i aftalen, forpligter sig til at betale et vederlag svarende til 10% af de indtægter, vedkommende opnår i de 15 efterfølgende år, anses for at være affattet klart og forståeligt som omhandlet i artikel 5 i direktiv 93/13, henset til at den unge sportsudøver på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke havde klare oplysninger om værdien af den leverede tjenesteydelse eller om det beløb, den pågældende ville skulle betale for denne tjenesteydelse, som gjorde det muligt for den pågældende at vurdere de økonomiske konsekvenser, dette kunne have for vedkommende?

5) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal et kontraktvilkår, hvorefter den unge sportsudøver til gengæld for leveringen af støttetjenesteydelser med henblik på udvikling og karriere inden for en bestemt sport, idet disse tjenesteydelser er specificeret i aftalen, forpligter sig til at betale et vederlag svarende til 10% af de indtægter, vedkommende opnår i de 15 efterfølgende år, anses for at udgøre et vilkår, der bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13, henset til at denne bestemmelse ikke fastsætter en forbindelse mellem værdien af den leverede tjenesteydelse og de omkostninger, der pålægges forbrugeren?

6) Såfremt det femte spørgsmål besvares bekræftende, er en afgørelse truffet af en national retsinstans, der nedsætter det beløb, som forbrugeren kan pålægges at betale til leverandøren af tjenesteydelserne, til de udgifter, leverandøren reelt har afholdt i forbindelse med leveringen af tjenesteydelserne til forbrugeren i henhold til aftalen, i strid med artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13?

7) Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, og såfremt det kontraktvilkår, hvorefter forbrugeren til gengæld for leveringen af støttetjenesteydelser med henblik på udvikling og karriere inden for en bestemt sport, idet disse tjenesteydelser er specificeret i aftalen, forpligter sig til at betale et vederlag svarende til 10% af de indtægter, vedkommende opnår i de 15 efterfølgende år, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 ikke kan gøres til genstand for en vurdering af, om det er urimeligt, kan den nationale retsinstans da, idet den har fastslået, at vederlaget er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til det bidrag, som leverandøren af tjenesteydelserne har ydet, alligevel erklære dette kontraktvilkår urimeligt på grundlag af den nationale lovgivning?

8) Såfremt det syvende spørgsmål besvares bekræftende, skal der da i tilfælde af en aftale indgået med en forbruger på et tidspunkt, hvor artikel 8a i direktiv 93/13 endnu ikke var trådt i kraft, tages hensyn til oplysningerne vedrørende de bestemmelser, som medlemsstaten har vedtaget i overensstemmelse med samme direktivs artikel 8, og som medlemsstaten har underrettet Europa-Kommissionen om i overensstemmelse med dette direktivs artikel 8a, og i bekræftende fald begrænser de oplysninger, som denne medlemsstat har givet underretning om i overensstemmelse med artikel 8a i direktiv 93/13, da de nationale retsinstitutters kompetence, når medlemsstaten har oplyst, at dens lovgivning ikke går ud over de minimumsbestemmelser, der er fastsat i dette direktiv?

9) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, hvilken relevans har det, i lyset af artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med chartrets artikel 24, for anvendelsen af den lovgivning, som gennemfører bestemmelserne i direktiv 93/13 i den nationale retsorden, at den unge sportsudøver på tidspunktet for indgåelsen af den pågældende aftale om levering af tjenesteydelser med en varighed af 15 år var mindreårig, og at denne aftale derfor blev indgået af den mindreåriges forældre i dennes navn, idet aftalen fastsatte en forpligtelse for den pågældende til at betale et vederlag svarende til 10% af alle sine indtægter i de 15 efterfølgende år?

10) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares benægtende, og henset til at sportsaktiviteter er omfattet af EU-rettens anvendelsesområde, er en aftale om levering af tjenesteydelser med en varighed af 15 år med en ung, mindreårig sportsudøver – indgået i dennes navn af den pågældendes forældre – som forpligter denne mindreårige til at betale et vederlag svarende til 10% af alle sine indtægter i de 15 efterfølgende år, da i strid med de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med chartrets artikel 24, stk. 2?

Sagen udsættes på Den Europæiske Unions Domstols afgørelse.

Denne afgørelse kan ikke appelleres.

[Udelades]
[underskrifter]